

Volkovi.

ripravili so velike sani, v katerih se je z lahkoto obračalo troje ljudi. V sani so vpregli tri močne konje, ki so jih zaupali izkušenemu vozniku domačinu. Vsakdo od lovcev je dobil par dvocev in sto petdeset nabojev. Lovci so posedli tako, da je knez Repnin gledal nazaj, prijatelja pa sta bila obrnjena na stran.

Prišli so v stepe, to se pravi v neizmerno sneženo puščino. Bilo je ponoči. Ščip je sijal svetlo in njegovi žarki so se odbijali od snega, da je bilo svetlo skoraj kakor podnevi.

Zadaj so privezali pujska in sani so oddrčale. Ko je pujsek spoznal, da je treba teči, je začel kruliti. Pojavilo se je par volkov, spčetka le malo, pa še ti so bili plašni in so ostajali daleč. Polagoma je njih število naraščalo, jeli so se bližati lovcem. Trojka je drvela samo v lagodnem, lahnem teku, čeprav so bili konji plašno nestrpni.

Ko se je volkov nabralo do dvajset, so bili že tako blizu, da se je pokolj mogel začeti. Počil je strel, volk je pal. Tolpa je prišla v velik nered, lovcem se je zdelo, da se je skrčila na polovico. Sedem ali osem jih je zaostalo, da požro mrtvega. Toda vrzeli so bile kmalu zamašene. Od vseh strani je tuljenje odgovarjalo tuljenju, od vseh strani so se pojavljali koničasti smrčki in iskrile kakor oglje žareče oči. Volkovi so bili na strelu, puške so neprenehoma pokale. Pa čeprav je skoro vsak strel zadel, se tolpa ne le ni skrčila, ampak celo naraščala je. Kmalu jih je bila cela čreda, ki je v strnjenih vrstah sledila lovcem. Tekli so naglo, kakor da lete po snegu, nalahno, da ni bilo niti šuma. Ta val se je nalik nemi plimi bližal bolj in bolj. Odnehal ni niti za hip, čeprav so lovci dobro merili.

Volkovi so napravili za trojko ogromen polmesec, čigar oba krajca sta bila že vstric s konji. Njih število je naraščalo tako hitro, kakor da so rastle iz tal. Nekaj strašnega je bilo v tem pojavu. Kdo bi mogel samo pomisliti, da jih je v tej puščini, kjer naletiš podnevi le na dva ali tri, prav toliko tisoč.

Zdaj je bilo pujskovo kruljenje odveč, zato so ga spravili na sani, zakaj njegov glas je le še večal poželjivost zasledovalcev. Streljanje ni pojenjalo, toda porabili so že več kakor polovico nabojev. Morebiti jih je ostalo le še par sto, volkov pa je bilo par tisoč.

Oba krajca polmeseca sta čimdalje bolj prehitevala, bati se je bilo, da se ne strneta v krog, ki bi imel v središču sani s konji in lovci. Da se je le en konj spoteknil, pa bi bilo po njih. Preplašeni konji so delali strašne skoke.

»Kaj meniš, Ivan, kako stoji naša stvar?« je vprašal knez kočijaža.

»Mislim, da nam tukaj ni dobro, gospod.«

»Česa se bojiš?«

»Vragi so okusili kri. Čim več jih postrelite, tem več se jih nabere.«

»Kaj torej?«

»Spustil bi konjem vajeti, vendar ne vem...«

Tako je storil. Človek bi mislil, da so bile plemenite živali že v polnem diru, pa so v divjem strahu še podvojile hitrost. V obupnem naporu so dobesedno požirale daljavo. Kočijaž jih je še vzpodbujal z rezkim požvižgavanjem. Leteli so v velikem loku, da presekajo en

krajec polmeseca. Volkovi so se umeknili konjem s poti. Lovci so pomerili.

»Za božjo voljo, ne streljajte več, če vam je življenje drago!« je kriknil kočijaž. Ubogali so ga.

Volkovi so ob tem nepričakovanem obratu osupnili, za trenotek so obstali neodločni. V tem času jih je trojka pustila cel streljaj za seboj. Ko so se zavedeli, je bilo že prepozno: nič več je niso mogli dohiteti.

Četrť ure nato so lovci zagledali grad. Knez je povedal, da so konji v tem času preleteli več kakor dve milj. Drugo jutro so si ogledali bojišče: našli so več kakor dve sto volkov, seveda samo njih kosti.

(Po A. Dumasu.)

